

Hồi 15

Làm độc kế rơi vào độc lao.

Chôn lao lung gặp người cùng cảnh.

Đúng như dự định của Vương Thế Kỳ, hiện tình của Hoa Sơn phái đâu khác gì rắn không có đầu. Với thân thủ của chàng, không đầy một canh giờ chàng đã chế trụ được toàn bộ môn nhân đệ tử của phái Hoa Sơn mà gom cả về khu chính điện.

Số quan khách đến dự đại điển lễ và là đến sớm như chàng chỉ có năm người vồn vẹn. Chàng cũng trụ huyết đạo của họ mà không cho họ biết là ai đã ra tay. Chàng sợ trong số đó nếu có bằng hữu của Tôn Lãnh Thu thì những ai đó ắt sẽ lên đi vào báo trước tin này cho Tôn Lãnh Thu, hậu quả sẽ khó lường.

Khó có thể diễn tả hết những nỗi lo lắng và sợ sệt của những môn nhân đệ tử Hoa Sơn phái trước diễn biến này. Nhất là Hoàng Thông, hẳn không ngờ hẳn lại dễ dàng thất thủ trước một tiểu tử mà hẳn đã có ý xem thường.

Hắn đưa mắt tìm kiếm, và khi nhìn thấy Cao Phương cũng chịu chung một số phận với bọn hắn, hẳn càng cảm thấy hoang mang, khó hiểu hơn.

Hắn và mọi người lần lần hiểu ra khi nghe Vương Thế Kỳ đứng trước mọi người và oang oang nói.

"Xin tất cả hãy nghe tại hạ nói đây. Tại sao tại hạ lại có hành động này, trước hết tại hạ xin tất cả hãy lượng thứ tội mạo phạm của tại hạ và bây giờ tại hạ xin nói. Tại hạ họ Vương tên gọi là Thế Kỳ. Tiên phụ chính thật là Hoa Sơn nhất hiệp Vương Uy. Mười bảy năm trước Tôn Lãnh Thu đã từng tìm cách hãm hại tiên phụ hầu ngấp nghé cương vị chưởng môn. Mười hai năm sau, Tôn Lãnh Thu đã...?"

Vương Thế Kỳ tha hồ nói, mặc tình vạch trần mọi tội lỗi của Tôn Lãnh Thu mà không hề gặp bất kỳ trở ngại nào. Vì mọi người ngoài việc bị chàng chế trụ huyết định thân còn bị chàng điểm luôn vào á huyết.

Tuy họ không thể nào lên tiếng được nhưng qua ánh mắt của từng người mà chàng nhìn thấy thì mỗi người mỗi vẻ. Có người tin, có người để lộ sự không tin vào lời nói của chàng. Và đại đa số là lộ vẻ bán tín bán nghi.

Vì chưa có cách nào biết được tâm ý của mỗi người nên Vương Thế Kỳ không một lời nhắc đến chuyện sư bá chàng, là sư phụ của Cao Phương cho đến nay vẫn thất tung.

Sau khi đã giải bày xong tất cả, chàng bèn phô diễn công phu bằng cách giải huyệt cho Hoàng Thông từ khoảng cách ngoài hai trượng.

Chàng hỏi hần, "Hoàng các hạ, Vương mỗi vốn biết các hạ là đại đệ tử của họ Tôn, nhưng Vương mỗi vẫn muốn biết định kiến của các hạ.

các hạ nghĩ sao về những gì Vương mỗi mới giải bày?"

Hoàng Thông nuốt nước bọt vài lần và luống cuống mãi vẫn không thốt được một lời nào.

Chàng lên tiếng trấn an, "Mỗi biết với những gì mỗi nói các hạ khó có thể tin ngay. Nhưng mỗi vẫn không có ý định miễn cưỡng các hạ hoặc bất kỳ ai khác. Các hạ có thể nói những gì các hạ cho là đúng, là hợp đạo lý, bất kể lời nói các hạ là bất đồng với lời mỗi vừa giải bày.?"

Nhưng Hoàng Thông vẫn cảm lặng trong một tâm trạng cực kỳ hỗn loạn, hoang mang.

Vương Thế Kỳ đến lúc này mới biết rằng những gì Cao Phương lo ngại là hoàn toàn đúng. Chàng đang vấp phải một trở lực mà nếu chàng không có được những bằng chứng có sức thuyết phục chàng khó có thể vượt qua.

Bùng bùng sắc giận, Vương Thế Kỳ lại sang sảng cất tiếng, "Chư vị huynh đệ, tại hạ gọi như vậy vì trong thâm tâm tại hạ đã tự xem mình là một phần tử của Hoa Sơn phái rồi. Và đã là phần tử của bốn phái, tại hạ không thể không lo lắng cho sự tồn vong, vinh nhục của bốn phái. Chư vị huynh đệ không lẽ không cảm thấy đau lòng và nhục nhã trước hành vi của chương môn đương nhiệm đang gây ra cho bốn phái sao? Chỉ ba ngày nữa chư vị huynh đệ có còn là môn nhân đệ tử của Hoa Sơn phái được nữa không? Chư vị huynh đệ có cam tâm hòa mình vào vũng bùn đen tội lỗi là bọn Tam Tuyệt bảo đây đã tâm không? Các hạ, các hạ thử trả lời xem nào.?"

Vừa nói, Vương Thế Kỳ vừa đưa tay chỉ vào người đang đứng cách Hoàng Thông không xa. Vì người này cứ luôn biểu hiện một sự giận dữ trên nét mặt trong lúc nghe chàng nói đến sự tồn thất của phái Hoa Sơn trong vài ngày tới.?"

Bằng cái chỉ tay, Vương Thế Kỳ cũng đã cách không giải huyệt cho người đó.

Nhân vật đó tuy có niên kỷ suýt soát với Hoàng Thông nhưng phong tư và khí độ xem ra trên bậc Hoàng Thông. Vừa được chàng giải khai huyệt đạo, nhân vật đó liền ung dung phát thoại, "Vương thiếu hiệp nói không sai! Ta tuy là đệ tử của tôn chương môn nhưng ta...?"

Hoàng Thông chột quát lên, "Tần Quỷ, ta không ngờ người lại là kẻ nhu nhược, tham sanh úy tử. Người còn không ngậm cái miệng thối tha của người lại thì đừng trách ta... ?"

"Hoàng Thông, chính người phải ngậm miệng lại thì đúng hơn. Từ lâu ta đã phải làm kẻ tai ngơ mắt điếc để nhìn người mà ta gọi là sư phụ có những hành vi hủy hoại Hoa Sơn phái này.?"

Quát mắng Hoàng Thông xong, và Hoàng Thông phải thật sự ngậm miệng lại khi hấn chạm phải ánh mắt đầy uy lực của Vương Thế Kỳ, Tần Quỷ lại hướng về Vương Thế Kỳ nói tiếp lời, "Thiếu hiệp tin cũng được mà không tin cũng không hề gì. Tần Quỷ này không can tâm nhìn Hoa Sơn phái đến ngày mặt vắn. Ta sẵn sàng tin vào những gì thiếu hiệp vừa nói. Và để cho lời nói của thiếu hiệp được bao nhiêu huynh đệ ở đây tin tưởng, ta xin hiến cho thiếu hiệp một kế mọn.?"

Cả mừng, Vương Thế Kỳ hỏi vội, "Là kế gì, Tần các hạ hãy nói ra đi MỔ xin được lắng nghe cao kiến.?"

Tần Quỷ liếc xéo Hoàng Thông một cái đoạn oang oang thổ lộ, "Đã lâu rồi ta cảm thấy chuông môn như có rất nhiều điều mờ ám. Và thường khi chuông môn vẫn hay nghị bàn với họ Hoàng kia trong một mật thất. Theo ta, nếu thiếu hiệp vào được mật thất kia, ắt sẽ thu thập được nhiều điều hay.?"

Nhìn thần tình của Hoàng Thông cứ luôn biến đổi theo sự cáo giác của Tần Quỷ, Vương Thế Kỳ hài lòng.

"Hay, kế sách của Tần các hạ hay lắm. Mật thất đó ở đâu, các hạ có thể đưa mỗ đến không?"

Lại liếc nhìn Hoàng Thông bằng cái nhìn đầy hậm hực, Tần Quỷ bảo, "Mật thất đó ở đâu thì ta biết, nhưng nếu thiếu hiệp muốn vào được mật thất thì cần phải nhờ đến họ Hoàng kia. Ta vẫn chưa biết cách điều động cơ quan để mở được mật thất. Bằng không, hừ! ?"

Hiểu cái hừ của Tần Quỷ là hấn đang tiếc nuối vì chưa vào được mật thất để có một nhận định xác thực về hành vi của Tôn Lãnh Thu, Vương Thế Kỳ liền nhìn Hoàng Thông và rít lên, "Hoàng Thông, hóa ra ta đã đánh giá người quá thấp. Cũng may còn có Tần sư đệ của người kịp thời nhắc nhở. Người muốn sống hay muốn chết nào?"

Hoàng Thông lúng túng trong miệng, "Ta... ?"

"Người dù sao cũng là hạng tay sai, ta cũng không muốn giết người làm gì cho bản tay. Ta sẽ buông tha cho người nếu người ưng thuận đưa ta vào mật thất mà Tần sư đệ người vừa nói. Sao nào?"

Với sắc mặt khấn trương, Hoàng Thông càng thêm luống cuống, "Ngươi... ngươi... Ta... ta...?"

"Hừ, rượu mời không uống ngươi lại muốn uống rượu phạt ư?"

Tần Quỷ lại vọt miệng nói khi hấn nhìn thấy Vương Thế Kỳ đang tỏ ra động nộ, "Thiếu hiệp, họ Hoàng đã sợ đến vỡ mật rồi. Thiếu hiệp cứ khống chế và đưa họ Hoàng đi. Ta xin dẫn đường cho?"

Gật đầu, Vương Thế Kỳ khẽ chớp động thân hình.

"Vút?"

Không một ai nhìn rõ được thân thủ của chàng. HỌ chỉ biết là sau cái gập đầu của chàng thì bóng nhân ảnh của chàng chợt biến đi. Và khi Vương Thế Kỳ hiện ra, Hoàng Thông đã bị chàng giữ chặt.

Tiếp đó, mọi người nghe chàng bảo, "Tần các hạ, phiền các hạ đi trước cho?"

Tần Quỷ trước, Vương Thế Kỳ sau, cả hai lần lượt lao người chạy biến đi trong sự nơm nớp lo ngại của mọi người.

Một lúc sau, mọi người nhìn thấy Tần Quỷ quay lại. Theo sau Tần Quỷ không phải là Vương Thế Kỳ với Hoàng Thông trong tay, mà là chính là Hoàng Thông đang ung dung nôi gót.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người Tần Quỷ bật cười lên cuồn ngạo, "Ha ha ha... tên cậu tạp chủng họ Vương thật là ngu muội. Tần Quỷ ta chỉ cần một kế mọn là đã đưa hấn đến Quỷ môn quan rồi! Hừ, ngữ như hấn thì làm sao qua được thần cơ diệu toán của chương môn sư phụ chứ? Ha ha ha...?"

Đang lúc Tần Quỷ cười, Hoàng Thông đã giải khai huyết đạo cho bọn đồng môn. Những người này lại nhanh nhẹn giải khai cấm chế cho số khác.

Chẳng mấy chốc tất cả đều trở lại nguyên trạng, kể cả Cao Phương.

Cao Phương kinh ngạc hỏi dò, "Hoàng, Tần nhị sư đệ. Ta và mọi người đang nôn nóng muốn nghe cả hai thuật lại mọi việc đây. Làm cách nào cả hai có thể loại trừ được tên tiểu tử đó khi hấn có bản lĩnh Cao hơn cả hai?"

Tần Quỷ nhìn Hoàng Thông, Hoàng Thông đưa mắt nhìn lại Tần Quỷ.

Sau đó, Hoàng Thông phấn khích giải thích, "Cao sư tỉ, ngạc nhiên cũng phải. Vì chính đệ cũng không ngờ Tần nhị đệ lại nghĩ ra được một kế tuy liều lĩnh nhưng lại rất vẹn toàn. Ha ha ha... ?"

Đưa mắt nhìn lướt qua mọi người, Hoàng Thông lại nói, "ở bốn phái làm gì có mật thất. Chính ta cũng cảm thấy bất ngờ khi nghe Tần nhị đệ mở miệng nói đến mật thất. Do đó, ta có cách nào khác hơn là phải lúng túng khi nghe tiểu tử buộc ta phải đưa hắn đến một nơi không hề có ở tại đây. Chỉ đến khi Tần nhị đệ tự nguyện làm người dẫn đường thì ta mới hiểu. Hừ, mật thất thì chúng ta không có thật, ngược lại chúng ta lại có Câu hồn tuyệt độc lao.?"

CÓ không ít người khi nghe Hoàng Thông nhắc đến danh tự này đã phải kinh ngạc kêu lên hỏi nhau, "Câu hồn tuyệt độc lao? Là nơi nào trong sơn môn bản phái vậy?"

Cao Phương chính là người ngạc nhiên nhất. Vì không riêng gì nàng không hề nghe nói đến Câu hồn tuyệt độc lao, những người vừa mới lên tiếng cũng giống nàng vậy mà họ cũng chưa hề biết đến.?"

Hoàng Thông đặc ý bảo, "Với Câu hồn tuyệt độc lao thì đừng nói gì đến tiểu tử cầu tạp chủng họ Vương, dù có là Đại La kim tiên hạ phàm cũng đừng mong thoát được. Chờ khi chương môn sư phụ về và sau khi tra vấn xong tiểu tử ném mùi lợi hại tốt cùng của Câu hồn tuyệt độc lao. Thôi tất cả hãy quay lại, lo phận sự của mỗi người đi.?"

Cao Phương tuy đang hòa mình vào dòng người quay lại với phận sự nhưng nàng cứ tựa như kẻ bị thu mất hồn phách vậy.

Một tia hi vọng nhỏ nhoi vừa được Vương Thế Kỳ thổi bùng lên trong lòng nàng giờ lại tắt ngấm. Cao Phương không thể không lạc mất hồn phách.

Cũng vậy Vương Thế Kỳ cũng phải xiêu hồn lạc phách với những diễn biến vừa xảy ra.

Khi chàng định dùng biện pháp thật cứng rắn để buộc Hoàng Thông phải khai mở mật thất cho chàng thì Hoàng Thông đã giả vờ sợ sệt, "Ta ta... được rồi, nếu người chịu hứa là sẽ không hại ta, ta sẽ mở mật thất cho người.?"

Chàng đã đáp ứng.

Rồi trước khi Hoàng Thông điều động cơ quan, hắn còn căn dặn chàng, "Cửa mật thất ngay sau khi mở ra người phải thật nhanh chân bước vào. Vì chỉ trong chốc lát cơ quan ám tàng sẽ điều động ngược lại và làm cho cửa mật thất đóng lại thật nhanh.?"

Chàng vừa gật đầu tỏ ý đã hiểu thì Hoàng Thông đã nạt khễ, "Rồi đấy ?"

cửa mật thất mở ra thật và chàng cũng nhanh chân thật. Nhưng khi toàn thân của chàng thay vì trầm ổn trên một nền thật vững chắc thì lại rơi ào ào về phía dưới.

"Vù vù ?"

Chàng vừa nhận ra là chàng vừa trúng phải mưu kế thâm hiểm của Hoàng Thông thì tràng cười đắc ý của Hoàng Thông và cả Tần Quý nữa liền dội vào tai chàng.

"Bình.?"

Tiếng động đột ngột vang lên làm cho tràng cười của hai tên khả ố ngưng lại giữa chừng. Chàng biết cánh cửa không phải của mật thất đã đóng lại rồi và chàng thì lại bị rơi vào chốn lao lung chưa biết kiết hung như thế nào.

Bóng đêm đen chợt phủ chụp lấy chàng và vì thân hình chàng vẫn không ngừng rơi nên chàng càng cảm nhận bóng đêm thêm dày đặc.

Tuy thế, Vương Thế Kỳ vẫn dồn toàn bộ chân khí lên thượng bàn, sẵn sàng chờ đón cú va chạm thật mạnh ắt sẽ đến với chàng khi chàng phải rơi đến tận cùng.

Và điều đó đã đến, nhưng cú va chạm không đến nổi nặng nề như chàng nghĩ.

"Phịch.?"

Chàng chưa kịp hoàn hồn thì một giọng nói không thể nào lầm với giọng của nam nhân chợt vang lên rõ mồn một, "Thêm một ngày nữa lại trôi qua. Đến khi nào mới chấm dứt đây?"

Chàng ngưng thần nghe ngóng.

ở mé bên tả, cách chàng ngoài một trượng có từng làn hơi thở nặng nhọc vẫn đưa đến từng chập một, sau khi âm thanh nọ không còn vang lên nữa.

"Nữ nhân này là ai đây? Theo khẩu ngữ này chắc hẳn cũng là một nạn nhân của Tôn lão tặc đây.?"

chàng cố giữ giọng thật nhẹ nhàng và lên tiếng, "Phương giá là ai?"

Sao lại bị giam ở đây?"

Hơi thở kia vụt nín bật.

Vương Thế Kỳ cố giương hết mục lực để nhìn về phía đó.

"Đúng rồi! Chỉ là nạn nhân của Tôn lão tặc nên nữ nhân này mới có bộ dạng thảm thương như thế?"

Chàng lại lên tiếng, "Tiểu bối Vương Thế Kỳ hậu nhân của Hoa Sơn nhất hiệp. Xin phương giá cho tiểu bối biết quý cao danh quý tánh.?"

Hơi thở kia lại vang lên cùng với tiếng phát thoại, "Tiểu tử, trước mặt ta ngươi đừng hòng giở thủ đoạn. Tôn Lãnh Thu còn sâu độc hơn ngươi nhiều nhưng vẫn chưa khuất phục được mảy may Vô tâm tiên tử ta chứ đừng nói gì đến ngươi.?"

"Vô tâm tiên tử? Rốt cuộc nương giá là ai?"

vô tâm tiên tử bật cười khàn khàn nói, "Ha ha ha... ngươi lại giấu đầu hở đuôi rồi. Nếu người chính là hậu nhân của Hoa Sơn nhất hiệp thì ngươi không thể hỏi lại ta câu đó.?"

Chàng hoang mang nói, "Tiên phụ đúng là Hoa Sơn nhất hiệp.

Nhưng quả tình tiểu bối chưa hề nghe tiên phụ nhắc đến danh xưng này.?"

"Điều đó chứng tỏ ngươi không gặp Hoa Sơn nhất hiệp. Thế nào?"

Tôn Lãnh Thu định sai bảo ngươi làm gì bản tiên tử đây?"

Chàng cố thanh minh, "Tiền bối, Tôn Lãnh Thu không hề sai bảo gì cả Tiểu bối cũng là người bị hại như tiền bối đây.?"

"Hừ, ngươi nói dối mà không biết thẹn ư. Ngươi cũng là hạng mặt dày và vô sỉ không kém gì người đã sai bảo ngươi.?"

"Nói dối? Tiền bối căn cứ vào đâu mà bảo tiểu bối nói dối.?"

Vô tâm tiên tử hừ lạnh nói, "Còn không ư? Nếu ngươi đúng là người bị hại thì tại sao võ công của ngươi vẫn còn nguyên vẹn?"

chàng kinh ngạc, "Thế tiền bối muốn sao đây? Tiểu bối buộc phải thất tán võ công sao?"

Chính điều đó đã tự tố giác sự dối trá của ngươi. Thôi, ngươi hãy kêu lão họ Tôn đưa ngươi ra đi. Bằng không, ta tuy võ công không còn nhưng vẫn còn có thể thóa mạ ngươi đấy.?"

"Tiền bối đã hiểu lầm rồi, Tôn lão tặc còn chưa biết tiểu bối lâm vào tình trạng này. Nếu lão biết, không những lão không đưa tiểu bối ra mà còn tìm cách hủy diệt tiểu bối nữa là khác.?"

"Ha ha ha... ngươi lại thêm một lần nói dối nữa. Tại Hoa Sơn phái này, nhất cử nhất động đều được Tôn Lãnh Thu giám sát chặt chẽ, ngươi đừng hòng ta tin vào lời ngụy biện của ngươi. Mau cút đi.?"

"Tôn lão tặc vẫn chưa biết thật mà. Tiên bối, hãy nghe...?"

"Quân đệ tiện, thôi tha, vô sỉ. Người cứ muốn VÔ tâm tiên tử ta phải mắng người thì người mới chịu được ư? ĐỒ hèn mạt, đồ vô liêm sỉ Người...?"

"Thật oan uổng mà, chỉ vì một chút khinh suất của ta mà mọi việc đều hỏng bét, không khéo ta lại làm liên lụy đến Cao tử tử thì thật không phải với sư bá.?"

VÔ tâm tiên tử kia cứ mắng còn chàng vì tự hận mình vụng tính nên cứ làm nhảm thảm oán chàng đã làm liên lụy đến Cao Phương.?"

Một người không còn võ công thì làm gì không nghe lọt vào tai những lời nói dù là làm nhảm của một người vẫn còn nguyên vẹn công lực. Vì dù sao, âm thanh của người có nội lực vẫn vang vọng lớn hơn âm thanh của người không có.

VÔ tâm tiên tử bỏ dở chừng những lời thóa mạ để hỏi, "Người vừa gọi ai là Cao tử tử?"

Dẫu đang bực tức bởi làm quý kẻ của Tần, Hoàng hai người, nhưng vì lòng tôn kính đối với bậc trưởng thượng nên Vương Thế Kỳ không thể không nói, "Có nói ra thì tiên bối không biết đâu. Chính tiểu bối cũng không ngờ ở trên sư tổ tiểu bối vẫn còn có một vị sư bá tổ nữa.?"

"Hừ, người nói lạ thật đấy. Sư môn của người gồm những ai với những ai không lẽ người lại không biết? Như vậy, người không những là vô sỉ mà còn là một nghịch đồ đáng phải trừng trị mới đúng.?"

Chàng không giận vì lời quở trách này, ngược lại chàng còn tự thống trách nhiều hơn.

"Tiên bối quở phạt... là đúng. Một khi tìm gặp sư bá, tiểu bối nhất định phải cúi đầu chịu tội.?"

"Ha ha ha... người hỏi hận cứ như thật vậy. Nhưng nếu người đúng là kẻ bị hãm hại như ta, ta chỉ giả dụ như thế thôi chứ người nhất quyết đang giả vờ đây. Người đừng mong có ngày người gặp lại sư bá của người.?"

Chàng chợt rít lên, "Nhưng tiểu bối nhất định phải thoát ra chốn này. Tiểu bối quyết phải trừng trị Tôn Lãnh Thu. Và Tiểu diệt quyết không để Hoa Sơn phải phải lọt vào Tam Tuyệt bảo.?"

"Người nói nhăng nói cuội gì đó? Hoa Sơn là Hoa Sơn, Tam Tuyệt bảo là Tam Tuyệt bảo, làm gì có chuyện Hoa Sơn phải phải lọt vào tay Tam Tuyệt bảo được?"

Được dịp, chàng bèn trút hết mọi nỗi căm phẫn ra. Chàng nói, "Chỉ ba ngày nữa thôi, tiên bói có tin không? Chỉ ba ngày nữa Tôn Lãnh Thu sẽ đường hoàng cử hành một đại điển lễ để dâng bằng hai tay toàn bộ Hoa Sơn phái cho Tam Tuyệt bảo đó?"

"Người nói có thật không tiểu tử?"

"Đương nhiên là thật rồi?"

"Hừ, Tôn Lãnh Thu lại dám làm như thế sao?"

"Chuyện gì mà lão lại không dám?"

VÔ tâm tiên tử chợt đổi giọng, "Người nói đi, rốt cuộc Tôn Lãnh Thu muốn gì ở ta, khi lão sai người đưa tin này đến cho ta? Lão muốn gì chứ?"

chàng không ngờ VÔ tâm tiên tử lại hiểu sai hoàn toàn những gì chàng vừa nói.

Chàng không thể không hậm hực, "Tiên bói nghĩ tiên bói là ai chứ?"

Tôn Lãnh Thu muốn hủy hoại Hoa Sơn phái thì đâu có liên can gì đến tiên bói? Chỉ một cái cát tay là Tôn Lãnh Thu đã lấy được tính mạng của tiên bói rồi. Nếu lão muốn có lẽ lão chỉ muốn sinh mạng của tiểu bói mà thôi?"

"Hừ, vậy mà Tôn Lãnh Thu lại không dám đoạt mạng ta đó. Người nghĩ sao?"

"Không phải lão không dám mà tại lão chưa muốn đẩy thôi?"

VÔ tâm tiên tử chợt nạt lên, "Ta bảo lão không dám là không dám, hừ." Rồi VÔ tâm tiên tử chợt đổi giọng, "Mà thôi, suýt nữa ta đã bị người đưa vào tròng rồi. Người hẳn là tâm phúc của Tôn Lãnh Thu và người không thể không biết là tại sao Tôn Lãnh Thu lại không dám giết ta?"

Thủy chung, VÔ tâm tiên tử luôn đề quyết Vương Thế Kỳ lọt vào đây là do Tôn Lãnh Thu sai phái khiến chàng dù giận vẫn vô phương biện minh.

Chàng chỉ biết thở dài, "Ta bị Tần Quý đưa đi lâu như thế này, hẳn Cao tử tử đã đoán được ta đang gặp chuyện bất trắc. Ta không mong được Cao tử tử giải thoát, chỉ mong sao Cao tử tử kịp thoát đi trước khi Tôn Lãnh Thu đưa bọn Tam Tuyệt bảo quay về đây. Mong hoàng thiên phù hộ cho Cao tử tử?"

VÔ tâm tiên tử nghe thế liền hỏi, "Người vừa bảo là Tôn Lãnh Thu đang hiện diện ở Tam Tuyệt bảo ư?"

Chàng thần thờ đáp lại, "Chính Cao tử tử đã nói với tiểu bói như vậy?"

"Nghĩa là Tôn Lãnh Thu hiện không ở tại sơn môn?"

Chàng cúi gắt, "Thì ngay từ đầu tiểu bối đã nói với tiên bối như vậy rồi kia mà?"

"Người nói hồi nào?"

"Không phải tiểu bối có nói là Tôn Lãnh Thu vẫn chưa hay biết việc của tiểu bối rồi sao?"

VÔ tâm tiên tử nín lặng một lúc rồi lại hỏi, "Tại sao người lại cầu mong cho Cao tử tử nào đó của người kịp thoát đi?"

"Tiên bối việc gì phải quan tâm đến chuyện này?"

"Hừ, ta chỉ thuận miệng hỏi thế thôi. Người muốn nói cũng được mà không muốn nói cũng không sao.?"

Không còn việc gì để làm, Vương Thế Kỳ đành phải tiếp tục trút nỗi bức dọc ra. Chàng tuần tự kể lại những mưu đồ chàng đã cùng với Cao Phương bàn bạc và thực hiện cho VÔ tâm tiên tử nghe. Sau đó chàng lại hậm hực tự thống trách, "Tên Tần Quý thật là ranh ma.

Hắn đã đưa tiểu bối vào tròng, tiểu bối vì ngu muội nên khi nhận ra thì đã muộn.?"

VÔ tâm tiên tử chợt dè dặt hỏi, "Những gì người vừa nói là sự thực?"

Chàng gật đầu không đáp.

Nhưng khi kịp nghĩ ra VÔ tâm tiên tử không thể nào nhìn thấy chàng như chàng đang nhìn thấy VÔ tâm tiên tử nên chàng phải đáp thành lời, "Tiểu bối có dối gạt tiên bối thì cũng đâu có ích lợi gì?"

Đáng lẽ phải động nộ trước lời lẽ này của chàng, VÔ tâm tiên tử lại giữ nguyên thái độ đang có. Vẫn dè dặt, VÔ tâm tiên tử lại hỏi, "Người bảo bản lãnh của người hơn hẳn giáo chủ Huỳnh Liên giáo?"

Chàng thở ra, "Có hơn cũng bằng thừa. Vì tiểu bối không phải là thú sa vào bẫy sao?"

"Tiểu tử, người không dám đáp thẳng vào câu hỏi của ta sao?"

"Đáp thẳng? Tiên bối muốn biết ư? Được, tiểu bối xin nói dù biết rằng tiên bối khó có thể tin. Không sai, Huỳnh Liên giáo chủ đã từng là bại tướng của tiểu bối.?"

"vớỉ Chi năm phần lực đạo?"

"Đúng là năm phần.?"

"Cao Phương là người đồng mưu vớỉ người?"

"Không sai.?"

"Cao Phương tin người là hậu nhân của Hoa Sơn nhất hiệp?"

"Cao tử tử không thể không tin.?"

"Tại sao?"

"Vĩ nếu tiểu bối là tâm phúc của Tôn Lãnh Thu, chỉ bằng vào sự tôn kính của Cao tử tử đối vớỉ tiên phụ cũng để tiểu bối bắt giữ hoặc giết hại Cao tử tử rồi.?"

"Cao Phương có nói vớỉ người là sư phụ của y thị đã bị thất tung.?"

"Có, và tiểu bối tin chắc chính Tôn Lãnh Thu đã hãm hại sư bá.?"

"Sư bá của người là ai?"

"Tiểu bối đã nói rồi, vì tiểu bối không hề nghe tiên phụ nhắc đến nên tiểu bối không hề biết là mình còn có một vị sư bá.?"

"Tại sao?"

"Vĩ khi tiểu bối được mười hai tuổi, Tôn Lãnh Thu đã đôn tiên phụ đến chỗ không thể không chết.?"

"Đồn như thế nào?"

"Lão tặc bảo sư tổ phải ngậm hờn mà thác oan vì do tội lỗi của tiên phụ. ?"

"Còn mẫu thân người?"

"Lão dùng Tử dương thần chưởng giết ngay đương trường.?"

"Còn người?"

"Lão vớỉ tiểu bối xuống vực, nhưng may thay tiểu bối vẫn còn có ngày hôm nay.?"

"Chuyện đã xảy ra bao lâu rồi?"

"Năm năm.?"

"Trong năm năm đó thì người được cao nhân nào cứu mang giáo dưỡng?"

"Không một ai cả.?"

"Vậy bản lãnh này từ đâu người có.?"

"Vấn tất thuật lại chuyện đã xảy ra tại đầm Thủy trung nhược thủy, chàng tiếp lời, "Có thể nói chính VÔ Danh Tăng là ân sư của tiểu bối.?"

"Người thật sự đã ở Thủy trung nhược thủy ư?"

"Tiểu bối không nửa lời nói dối.?"

"Hà, chuyện người kể thật là khó tin. Vì không ai có thể thoát được một khi đã lọt vào Thủy trung nhược thủy đầm. Huống chi người lại cho ta biết nước trong đầm lại là độc thủy.?"

Ngừng lời một lúc, VÔ tâm tiên tử chợt hỏi, "Người không có một Cảm nhận gì khi nghe ta xưng ra ngoại hiệu sao?"

Chàng kinh ngạc, "Cảm nhận gì mới được? VÔ tâm tiên tử? VÔ tâm tiên tử...?"

Đang lằm bằm, Vương Thế Kỳ đột nhiên nhảy dựng lên.